

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (veľká komora)

z 24. júna 2019^{*i}

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Justičná spolupráca v trestných veciach – Európsky zatykač – Rámcové rozhodnutia – Neexistencia priameho účinku – Prednosť práva Únie – Dôsledky – Rámcové rozhodnutie 2002/584/SVV – Článok 4 bod 6 – Rámcové rozhodnutie 2008/909/SVV – Článok 28 ods. 2 – Vyhlásenie členského štátu, na základe ktorého môže tento štát naďalej uplatňovať existujúce právne nástroje o odovzdávaní odsúdených osôb uplatniteľné pred 5. decembrom 2011 – Oneskorené vyhlásenie – Dôsledky“

Vo veci C-573/17,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ podaný rozhodnutím Rechtbank Amsterdam (súd v Amsterdame, Holandsko) z 28. septembra 2017 a doručený Súdnemu dvoru 28. septembra 2017, ktorý súvisí s konaním na vykonanie európskeho zatykača vydaného voči:

Danielovi Adamovi Popławskému,

za účasti:

Openbaar Ministerie,

SÚDNY DVOR (veľká komora),

v zložení: predseda K. Lenaerts, podpredsedníčka R. Silva de Lapuerta, predsedovia komôr J.-C. Bonichot, A. Arabadžiev, M. Vilaras a C. Lycourgos (spravodajca), sudcovia M. Ilešič, J. Malenovský, L. Bay Larsen, C. G. Fernlund a S. Rodin,

generálny advokát: M. Campos Sánchez-Bordona,

tajomníčka: M. Ferreira, hlavná referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 1. októbra 2018,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

- Openbaar Ministerie, v zastúpení: K. van der Schaft a U. E. A. Weitzel, splnomocnení zástupcovia,
- D. A. Popławski, v zastúpení: P. J. Verbeek a T. O. M. Dieben, advocaten,
- holandská vláda, v zastúpení: M. K. Bulterman a J. Langer, splnomocnení zástupcovia,
- španielska vláda, v zastúpení: M. J. García Valdecasas Dorrego, splnomocnená zástupkyňa,

* Jazyk konania: holandčina.

– rakúska vláda, v zastúpení: C. Pesendorfer, splnomocnená zástupkyňa,
– poľská vláda, v zastúpení: B. Majczyna, splnomocnený zástupca,
– Európska komisia, v zastúpení: R. Troosters, H. Krämer a S. Grünheid, splnomocnení zástupcovia,
po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 27. novembra 2018,
vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu zásady prednosti práva Únie a článku 28 ods. 2 rámcového rozhodnutia Rady 2008/909/SVV z 27. novembra 2008 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozsudky v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, na účely ich výkonu v Európskej únii (Ú. v. EÚ L 327, 2008, s. 27).
- 2 Tento návrh bol predložený v rámci výkonu európskeho zatykača (ďalej len „EZ“) v Holandsku, ktorý vydal Sąd Rejonowy w Poznaniu (Okresný súd Poznaň, Poľsko) voči pánovi Danielovi Adamovi Popławskému s cieľom výkonu trestu odňatia slobody v Poľsku.

Právny rámec

Právo Únie

Rámcové rozhodnutie 2002/584/SVV

- 3 V odôvodneniach 5, 7 a 11 rámcového rozhodnutia Rady 2002/584/SVV z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi (Ú. v. ES L 190, 2002, s. 1; Mim. vyd. 19/006, s. 34) sa uvádza:

„(5) cieľ vytýčený pre Úniu stať sa zónou slobody, bezpečnosti a práva, vedie k zrušeniu vydávania osôb medzi členskými štátmi a k jeho nahradeniu systémom vydávania [odovzdávania – *neoficiálny preklad*] osôb medzi súdnymi orgánmi; okrem toho, zavedenie nového zjednodušeného systému vydávania [odovzdávania – *neoficiálny preklad*] odsúdených alebo podozrivých osôb pre účely výkonu rozsudku alebo trestného stíhania umožňuje odstrániť zložitosť a prípadné prietahy pri existujúcich vydávacích postupoch; tradičné vzťahy spolupráce, ktoré až doteraz existovali medzi členskými štátmi, by mal nahradiť systém voľného pohybu súdnych rozhodnutí v trestných veciach, vrátane predbežných a konečných rozhodnutí v oblasti slobody, bezpečnosti a spravodlivosti;

...

- (7) nakoľko zámer nahradiť systém viacstranného vydávania osôb, vychádzajúci z Európskeho dohovoru o vydávaní osôb [podpísaného v Paríži 13. decembra 1957], sa nemôže dostatočne dosiahnuť členskými štátmi, ktoré konajú jednostranne, a preto, vzhľadom na svoj rozsah a účinky, môže sa lepšie dosiahnuť na úrovni Únie, Rada [Európskej únie] môže prijať opatrenia v súlade so zásadou subsidiarity, uvedené v článku 2 [Zmluvy o EÚ] a článku 5 [Zmluvy o ES]; v súlade so zásadou proporcionality uvedenou v druhom z týchto článkov toto rámcové rozhodnutie nepresahuje rámec toho, čo je nevyhnutné pre dosiahnutie tohto cieľa;

...

- (11) vo vzťahoch medzi členskými štátmi európsky zatykač má nahradiť všetky predchádzajúce nástroje týkajúce sa vydávania osôb, vrátane ustanovení Hlavy III [Dohovoru, ktorým sa vykonáva Schengenská dohoda zo 14. júna 1985 uzatvorená medzi vládami štátov hospodárskej únie Beneluxu, Nemeckej spolkovej republiky a Francúzskej republiky o postupnom zrušení kontrol na ich spoločných hraniciach, podpísaného v Schengene 19. júna 1990, ktorý nadobudol platnosť 26. marca 1995 (Ú. v. ES L 239, 2000, s. 19; Mim. vyd. 19/002, s. 9)] týkajúc[ich] sa vydávania osôb cudzím štátom.“

- 4 Článok 1 tohto rámcového rozhodnutia stanovuje:

„1. Európsky zatykač je súdne rozhodnutie vydané členským štátom s cieľom zatknúť a vydať požadovanú osobu inému členskému štátu na účely vedenia trestného stíhania alebo výkonu trestu alebo ochranného opatrenia [s cieľom, aby iný členský štát zatkol a odovzdal vyžiadanú osobu na účely vedenia trestného stíhania alebo výkonu trestu odňatia slobody alebo ochranného opatrenia spojeného s odňatím slobody – *neoficiálny preklad*].

2. Členské štáty vykonávajú každý európsky zatykač na základe zásady vzájomného uznávania a v súlade s ustanoveniami tohto rámcového rozhodnutia.

...“

- 5 Článok 4 uvedeného rámcového rozhodnutia stanovuje:

„Vykonávajúci súdny orgán môže odmietnuť vykonať európsky zatykač:

...

6. ak európsky zatykač bol vydaný pre účely výkonu trestu alebo ochranného opatrenia [trestu odňatia slobody alebo ochranného opatrenia spojeného s odňatím slobody – *neoficiálny preklad*], ak sa požadovaná osoba zdržiava alebo je štátnym občanom alebo má trvalý pobyt vo vykonávajúcom členskom štáte a tento štát sa zaviazal, že vykoná rozsudok [tento trest – *neoficiálny preklad*] alebo ochranné opatrenie v súlade so svojimi vnútroštátnymi právnymi predpismi.

...“

Rámcové rozhodnutie 2008/909

- 6 Článok 3 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2008/909 stanovuje:

„Účelom tohto rámcového rozhodnutia je vytvoriť pravidlá, podľa ktorých členský štát s cieľom uľahčenia sociálnej nápravy odsúdenej osoby uzná rozsudok a vykoná trest.“

- 7 Článok 4 ods. 5 a 7 tohto rámcového rozhodnutia stanovujú:

„5. Vykonávajúci štát môže na vlastný podnet požiadať štát pôvodu o zaslanie rozsudku spolu s osvedčením. Odsúdená osoba môže tiež požiadať príslušné orgány štátu pôvodu alebo vykonávajúceho štátu, aby začali konanie na zaslanie rozsudku a osvedčenia podľa tohto rámcového rozhodnutia. Žiadosti podané podľa tohto odseku nepredstavujú povinnosť štátu pôvodu zaslať rozsudok spolu s osvedčením.

...

7. Každý členský štát môže oznámiť Generálnemu sekretariátu Rady buď pri prijatí tohto rámcového rozhodnutia, alebo neskôr, že vo vzťahu k ostatným členským štátom, ktoré urobili rovnaké oznámenie, nie je potrebný jeho predchádzajúci súhlas podľa odseku 1 písm. c) na zaslanie rozsudku a osvedčenia:

- a) ak odsúdená osoba žije a oprávnene sa nepretržite zdržiava najmenej päť rokov vo vykonávajúcim štáte a zachová si v tomto štáte právo na trvalý pobyt a/alebo
- b) ak je odsúdená osoba štátnym príslušníkom vykonávajúceho štátu v iných prípadoch, než sú prípady stanovené v odseku 1 písm. a) a b).

...“

- 8 Článok 7 ods. 4 uvedeného rámcového rozhodnutia stanovuje:

„Každý členský štát môže pri prijatí tohto rámcového rozhodnutia alebo neskôr oznámiť Generálnemu sekretariátu Rady formou vyhlásenia, že odsek 1 nebude uplatňovať. Každé takéto vyhlásenie možno kedykoľvek vziať späť. Takéto vyhlásenia alebo stiahnutia vyhlásení sa uverejnia v Úradnom vestníku Európskej únie.“

- 9 Článok 25 tohto istého rámcového rozhodnutia uvádza:

„Bez toho, aby bolo dotknuté rámcové rozhodnutie [2002/584], ustanovenia tohto rámcového rozhodnutia sa primerane uplatňujú, pokiaľ sú zlučiteľné s ustanoveniami uvedeného rámcového rozhodnutia na výkon trestov, v prípadoch, keď sa členský štát rozhodne vykonať trest v prípadoch podľa článku 4 ods. 6 uvedeného rámcového rozhodnutia alebo keď na základe článku 5 ods. 3 uvedeného rámcového rozhodnutia uložil podmienku, že odsúdená osoba sa musí vrátiť na výkon trestu do dotknutého členského štátu, aby sa zabránilo beztrestnosti dotknutej osoby.“

- 10 Podľa článku 26 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2008/909:

„Bez toho, aby bolo dotknuté ich uplatňovanie medzi členskými štátmi a tretími krajinami a ich prechodné uplatňovanie podľa článku 28, toto rámcové rozhodnutie nahrádza od 5. decembra 2011 zodpovedajúce ustanovenia nasledujúcich dohovorov uplatniteľných vo vzťahoch medzi členskými štátmi:

- Európsky dohovor o odovzdávaní odsúdených osôb z 21. marca 1983 a jeho dodatkový protokol z 18. decembra 1997,
- Európsky dohovor o medzinárodnej platnosti trestných rozsudkov z 28. mája 1970,
- hlava III, kapitola 5 Dohovoru z 19. júna 1990, ktorým sa vykonáva Schengenský dohovor zo 14. júna 1985 o postupnom zrušení kontrol na spoločných hraniciach,
- Dohovor medzi členskými štátmi Európskych spoločenstiev o výkone cudzích trestov z 13. novembra 1991.“

- 11 Článok 28 tohto rámcového rozhodnutia stanovuje:

„1. Na žiadosti doručené pred 5. decembrom 2011 sa naďalej uplatnia doterajšie právne nástroje o odovzdávaní odsúdených osôb. Žiadosti doručené po tomto dátume sa riadia pravidlami prijatými členskými štátmi na základe tohto rámcového rozhodnutia.“

2. Každý členský štát však môže pri prijatí tohto rámcového rozhodnutia Radou vydať vyhlásenie, v ktorom uvedie, že v prípadoch, keď sa konečný rozsudok vydal [vyhlásil – *neoficiálny preklad*] pred dátumom, ktorý určí, bude ako štát pôvodu a vykonávajúci štát naďalej uplatňovať existujúce právne nástroje o odovzdávaní odsúdených osôb uplatniteľné pred 5. decembrom 2011. V prípade vydania takéhoto vyhlásenia sa tieto nástroje v takýchto prípadoch uplatňujú vo všetkých ostatných členských štátoch bez ohľadu na to, či urobili to isté vyhlásenie. Predmetný dátum nesmie byť neskorší než 5. december 2011. Uvedené vyhlásenie sa uverejní v *Úradnom vestníku Európskej únie*. Môže sa kedykoľvek odvolať.“

Holandské právo

- 12 Overleveringswet (zákon o odovzdávaní osôb) z 29. apríla 2004 (Stb. 2004, č. 195, ďalej len „OLW“), ktorým sa do holandského právneho poriadku preberá rámcové rozhodnutie 2002/584, vo svojom § 6 uvádza:

„1. Odovzdanie holandského štátneho príslušníka možno povoliť, ak sa požaduje na účely trestného stíhania vedeného proti nemu a ak je podľa názoru vykonávajúceho súdneho orgánu zaručené, že pokiaľ bude v členskom štáte, ktorý vydal zatykač, odsúdený na nepodmienečný trest odňatia slobody za skutky, pre ktoré možno povoliť odovzdanie, bude môcť tento trest vykonať v Holandsku.

2. Odovzdanie holandského štátneho príslušníka do cudziny sa nepovolí, ak sa požaduje na účely výkonu trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený právoplatným súdnym rozhodnutím.

...

4. Prokuratúra informuje okamžite nášho ministra o... akomkoľvek odmietnutí odovzdania oznámenom spolu s vyhlásením podľa odseku 3, podľa ktorého je Holandské kráľovstvo pripravené prevziať výkon cudzieho rozsudku.

5. Odseky 1 až 4 sa uplatňujú aj na cudzinca, ktorý je držiteľom povolenia na trvalý pobyt s neobmedzenou platnosťou, pokiaľ ho možno v Holandsku stíhať za činy, na základe ktorých bol vydaný EZ, a pokiaľ možno predpokladať, že nestratí právo na pobyt v Holandsku v dôsledku trestu alebo opatrenia, ktoré mu budú uložené po jeho odovzdaní do cudziny.“

- 13 § 6 ods. 3 OLW v znení uplatniteľnom pred nadobudnutím účinnosti Wet wederzijdse erkenning en tenuitvoerlegging vrijheidsbenemende en voorwaardelijke sancties (zákon o vzájomnom uznávaní a výkone podmienených alebo nepodmienených trestov odňatia slobody) z 12. júla 2012 (Stb. 2012, č. 333, ďalej len „WETS“), ktorým sa vykonáva rámcové rozhodnutie 2008/909, stanovoval:

„V prípade odmietnutia odovzdania do cudziny, ktoré sa zakladá výlučne na ustanoveniach § 6 ods. 2..., prokuratúra oznámi súdnemu orgánu, ktorý vydal zatykač, že je pripravená prevziať výkon rozsudku, a to v súlade s postupom stanoveným článkom 11 dohovoru o odovzdávaní odsúdených osôb podpísaného v Štrasburgu 21. marca 1983 alebo na základe inej uplatniteľnej dohody.“

- 14 Od nadobudnutia účinnosti WETS sa v § 6 ods. 3 OLW uvádza:

„V prípade odmietnutia odovzdania do cudziny, ktoré sa zakladá výlučne na ustanoveniach § 6 ods. 2... prokuratúra oznámi súdnemu orgánu, ktorý vydal zatykač, že je pripravená prevziať výkon rozsudku.“

- 15 § 5:2 WETS stanovuje:

„1. [WETS] vo vzťahoch s členskými štátmi Európskej únie nahrádza [Wet overdracht tenuitvoerlegging strafvonnisen (zákon o prenose výkonu rozsudkov v trestných veciach)]...

...

3. [WETS] sa nevzťahuje na súdne rozhodnutia..., ktoré nadobudli právoplatnosť pred 5. decembrom 2011.

...“

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

- 16 Rozsudkom z 5. februára 2007, ktorý nadobudol právoplatnosť 13. júla 2007, Sąd Rejonowy w Poznaniu (Okresný súd Poznaň) uložil poľskému štátnemu príslušníkovi, pánovi Popławskému, podmienený trest odňatia slobody na jeden rok. Rozhodnutím z 15. apríla 2010 tento súd nariadil výkon uvedeného trestu.
- 17 Uvedený súd vydal 7. októbra 2013 na pána Popławského EZ na účely výkonu tohto trestu.
- 18 V rámci konania vo veci samej, ktoré sa týka výkonu tohto EZ, si Rechtbank Amsterdam (súd v Amsterdame, Holandsko) položil otázku, či je povinný uplatniť § 6 ods. 2 a 5 OLW, ktorý stanovuje automatický dôvod nevykonania EZ okrem iného v prospech osôb s bydliskom v Holandsku, čo platí v prípade pána Popławského.
- 19 Rozhodnutím z 30. októbra 2015 sa vnútroštátny súd obrátil na Súdny dvor so svojím prvým návrhom na začatie prejudiciálneho konania, v rámci ktorého uviedol, že podľa § 6 ods. 3 OLW v znení uplatniteľnom pred nadobudnutím účinnosti WETS v prípade, keď Holandské kráľovstvo odmietne vykonať EZ podľa § 6 ods. 2 a 5 OLW, musí vyhlásiť, že je „pripravené“ prevziať výkon trestu na základe dohody, ktorou je viazané vo vzťahu s členským štátom, ktorý vydal zatykač. Uviedol, že v súlade s ustanoveniami dohôd, ktoré sa uplatňujú vo vzťahoch medzi Poľskou republikou a Holandským kráľovstvom, prevzatie výkonu trestu v Holandsku má predchádzať žiadosť v tomto zmysle zo strany Poľskej republiky, pričom poľské právne predpisy bránia tomu, aby bola takáto žiadosť podaná v súvislosti s poľskými štátnymi príslušníkmi.
- 20 Vnútroštátny súd v uvedenom rozhodnutí zdôraznil, že v takejto situácii by odmietnutie odovzdania mohlo viesť k beztrestnosti osoby, na ktorú sa vzťahuje EZ. Po vyhlásení rozhodnutia o odmietnutí odovzdania by sa totiž prevzatie výkonu trestu mohlo ukázať ako nemožné z dôvodu chýbajúcej žiadosti v tomto zmysle zo strany poľských orgánov.
- 21 Vnútroštátny súd teda vyjadril pochybnosti týkajúce sa súladu § 6 ods. 2 až 4 OLW s článkom 4 bodom 6 rámcového rozhodnutia 2002/584, ktorý umožňuje odmietnuť odovzdanie, len ak sa vykonávajúci členský štát „zaviaže“ vykonať trest v súlade so svojím vnútroštátnym právom.
- 22 Súdny dvor vo svojom rozsudku z 29. júna 2017, Popławski (C-579/15, EU:C:2017:503), rozhodol, že článok 4 bod 6 rámcového rozhodnutia 2002/584 sa má vykladať v tom zmysle, že bráni právnej úprave členského štátu vykonávajúcej toto ustanovenie, ktorá v prípade, ak iný členský štát žiada o odovzdanie cudzieho štátneho príslušníka s povolením na pobyt na dobu neurčitú na území tohto prvého členského štátu s cieľom výkonu trestu odňatia slobody uloženého tomuto štátnemu príslušníkovi súdnym rozhodnutím, ktoré nadobudlo právoplatnosť, na jednej strane nepovoľuje toto odovzdanie a na druhej strane sa obmedzuje na stanovenie povinnosti súdnym orgánom prvého členského štátu oznámiť súdnym orgánom druhého členského štátu, že sú pripravené prevziať výkon tohto rozsudku, bez toho, aby bolo v deň odmietnutia odovzdania zaručené skutočné prevzatie výkonu, a navyše bez toho, aby sa v prípade, že sa následne ukáže nemožnosť tohto prevzatia, mohlo spochybniť toto odmietnutie.

- 23 V rovnakom rozsudku Súdny dvor tiež rozhodol, že ustanovenia rámcového rozhodnutia 2002/584 nemajú priamy účinok. Zároveň však pripomenul, že vnútroštátny súd je povinný pri zohľadnení vnútroštátneho práva ako celku a pri uplatnení metód výkladu, ktoré toto právo uznáva, vykladať predmetné ustanovenia vnútroštátneho práva v čo najväčšej možnej miere v súlade so znením a účelom tohto rámcového rozhodnutia, čo v prejednávanej veci znamená, že v prípade odmietnutia vykonať EZ vydaný s cieľom odovzdať osobu, ktorej bol vo vydávajúcom členskom štáte právoplatným rozsudkom uložený trest odňatia slobody, súdne orgány vykonávajúceho členského štátu sú povinné samy zaručiť skutočný výkon trestu uloženého tejto osobe (rozsudok z 29. júna 2017, Popławski, C-579/15, EU:C:2017:503).
- 24 V návrhu na začatie prejudiciálneho konania vnútroštátny súd uvádza, že § 6 ods. 2, 3 a 5 OLW sú v rozpore s článkom 4 bodom 6 rámcového rozhodnutia 2002/584.
- 25 Podľa vnútroštátneho súdu z rozsudku z 29. júna 2017, Popławski (C-579/15, EU:C:2017:503), tiež vyplýva, že právo Únie nebráni výkladu § 6 ods. 3 OLW v znení uplatniteľnom pred nadobudnutím účinnosti WETS, podľa ktorého článok 4 bod 6 rámcového rozhodnutia 2002/584 predstavuje zmluvný právny základ vyžadovaný podľa tohto vnútroštátneho ustanovenia na prevzatie na účely výkonu trestu, pričom tento článok 4 bod 6 na rozdiel od medzinárodných dohôd uplatniteľných vo vzťahoch s Poľskou republikou nevyžaduje žiadosť o prevzatie zo strany orgánov, ktoré vydali EZ, v danom prípade poľských orgánov, a že takýto výklad § 6 ods. 3 OLW by preto umožnil zabezpečiť skutočné vykonanie trestu odňatia slobody v Holandsku.
- 26 Minister van Veiligheid en Justitie (minister bezpečnosti a spravodlivosti, Holandsko) (ďalej len „minister“) ako orgán, ktorý je podľa holandského právneho poriadku príslušný na prevzatie výkonu trestu však dospel k názoru, že rámcové rozhodnutie 2002/584 nepredstavuje dohodu v zmysle § 6 ods. 3 OLW v znení uplatniteľnom pred nadobudnutím účinnosti WETS.
- 27 Vnútroštátny súd sa domnieva, že bez ohľadu na to, či je výklad ministra správny, za týchto podmienok nemôže dospieť k záveru, že tento výklad zaručuje v Holandsku skutočné vykonanie trestu uloženého pánovi Popławskému.
- 28 Vnútroštátny súd si preto kladie otázku, či je možné na základe zásady prednosti práva Únie neuplatniť ustanovenia holandského práva, ktoré sú nezlučiteľné s ustanoveniami rámcového rozhodnutia aj napriek tomu, že posledné uvedené ustanovenia nemajú priamy účinok. Zdôrazňuje, že v prípade neuplatnenia § 6 ods. 2 a 5 OLW by už neexistoval dôvod na odmietnutie odovzdania pána Popławského poľským orgánom.
- 29 Vnútroštátny súd si tiež kladie otázku, či na spor vo veci samej možno uplatniť § 6 ods. 3 zákona o OLW v znení WETS, a to vzhľadom na to, že toto ustanovenie už neodkazuje na zmluvný základ pre skutočné prevzatie výkonu trestu v Holandsku.
- 30 Je pravda, že podľa § 5:2 ods. 3 WETS sa jeho ustanovenia, ktorými sa preberá rámcové rozhodnutie 2008/909, nevzťahujú na súdne rozhodnutia, ktoré nadobudli právoplatnosť pred 5. decembrom 2011, ako je to v prípade rozhodnutia, ktorým bol pánovi Popławskému uložený trest odňatia slobody. Vnútroštátny súd však poukazuje na to, že § 5:2 ods. 3 WETS predstavuje vykonávacie ustanovenie vo vzťahu k vyhláseniu Holandského kráľovstva podľa článku 28 ods. 2 rámcového rozhodnutia 2008/909, pričom Súdny dvor sa nevyjadril k platnosti tohto vyhlásenia, osobitne pokiaľ ide o jeho možnú oneskorenú povahu vzhľadom na to, že toto vyhlásenie bolo vydané až následne po prijatí uvedeného rámcového rozhodnutia.
- 31 Tento súd zdôrazňuje, že ak by sa uvedené vyhlásenie považovalo za neplatné, na vykonanie európskeho zatykača voči pánovi Popławskému by sa v súlade s článkom 26 rámcového rozhodnutia 2008/909 uplatnili vnútroštátne ustanovenia preberajúce uvedené rámcové rozhodnutie, vrátane § 6 OLW v znení WETS.

- 32 Uplatnenie týchto vnútroštátnych ustanovení vo veci samej si však podľa neho vyžaduje, aby sa § 5:2 ods. 3 WETS mohol vykladať v súlade s rámcovým rozhodnutím 2008/909, a v opačnom prípade, aby tento súd mohol vylúčiť uplatnenie tohto ustanovenia na základe zásady prednosti práva Únie. Okrem toho je podľa neho potrebné overiť, či v prípade odmietnutia odovzdania osoby na základe § 6 OLV v znení WETS bude zabezpečené skutočné vykonanie trestu v Holandsku.
- 33 V prípade kladnej odpovede by odovzdanie pána Popławského mohlo byť odmietnuté a trest by sa mohol vykonať v Holandsku v súlade s § 6 ods. 2 a 5 OLV a článkom 4 bodom 6 rámcového rozhodnutia 2002/584.
- 34 Za týchto podmienok Rechtbank Amsterdam (súd v Amsterdame) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:
- „1. Ak vykonávajúci súdny orgán nemôže vykladať vnútroštátne ustanovenia prijaté na základe rámcového rozhodnutia tak, aby ich uplatňovanie viedlo k výsledku, ktorý by bol v súlade s rámcovým rozhodnutím, je na základe zásady prednosti povinný neuplatniť vnútroštátne ustanovenia, ktoré sú nezlučiteľné s ustanoveniami uvedeného rámcového rozhodnutia?
2. Je vyhlásenie členského štátu podľa článku 28 ods. 2 rámcového rozhodnutia 2008/909 platné, ak nebolo vydané ‚pri prijatí tohto rámcového rozhodnutia‘, ale neskôr?“

O prejudiciálnych otázkach

O druhej otázke

- 35 Svojou druhou otázkou, ktorú je potrebné preskúmať ako prvú v poradí, sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 28 ods. 2 rámcového rozhodnutia 2008/909 vykladať v tom zmysle, že vyhlásenie členského štátu podľa tohto ustanovenia, ku ktorému došlo po dátume prijatia uvedeného rámcového rozhodnutia, môže vyvolávať právne účinky.
- 36 Podľa článku 3 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2008/909 je jeho účelom vytvoriť pravidlá, podľa ktorých členský štát s cieľom uľahčiť sociálnu nápravu odsúdenej osoby uzná rozsudok a vykoná trest uložený súdom iného členského štátu. Z článku 25 tohto rámcového rozhodnutia vyplýva, že toto rámcové rozhodnutie sa primerane uplatňuje, pokiaľ sú jeho ustanovenia zlučiteľné s ustanoveniami rámcového rozhodnutia 2002/584, na výkon trestov v prípadoch, keď sa členský štát rozhodne vykonať trest podľa článku 4 bodu 6 posledného uvedeného rámcového rozhodnutia.
- 37 Rámcové rozhodnutie 2008/909 v súlade so svojím článkom 26 nahrádza od 5. decembra 2011 ustanovenia tých dohôd týkajúcich sa odovzdávania odsúdených osôb medzi členskými štátmi, ktoré sú uvedené v tomto článku. Okrem toho z článku 28 ods. 1 uvedeného rámcového rozhodnutia vyplýva, že na žiadosti o uznanie a výkon odsudzujúceho rozsudku doručené po 5. decembri 2011 sa už nevzťahujú doterajšie právne nástroje o odovzdávaní odsúdených osôb, ale pravidlá prijaté členskými štátmi na základe rovnakého rámcového rozhodnutia.
- 38 Článok 28 ods. 2 rámcového rozhodnutia 2008/909 však umožňuje každému členskému štátu pri prijatí tohto rámcového rozhodnutia vydať vyhlásenie o tom, že v prípadoch, keď sa konečný rozsudok vyhlásil pred ním stanoveným dátumom, ktorý však nemôže byť neskorší ako 5. december 2011, ako štát pôvodu a vykonávajúci štát bude naďalej uplatňovať existujúce právne nástroje o odovzdávaní odsúdených osôb uplatniteľné pred 5. decembrom 2011. Ak členský štát vydá takéto vyhlásenie, uvedené nástroje sa v prípadoch, na ktoré sa vzťahuje toto vyhlásenie, uplatňujú vo všetkých ostatných členských štátoch bez ohľadu na to, či urobili to isté vyhlásenie.

- 39 Rámcové rozhodnutie 2008/909 bolo prijaté 27. novembra 2008. Dňa 24. marca 2009 Holandské kráľovstvo predložilo Rade vyhlásenie podľa článku 28 ods. 2 tohto rámcového rozhodnutia (Ú. v. EÚ L 265, 2009, s. 41), v ktorom uviedlo, že vo všetkých prípadoch, v ktorých sa konečný rozsudok vydal pred 5. decembrom 2011, bude uplatňovať existujúce právne nástroje o odovzdávaní odsúdených osôb uplatniteľné pred týmto dátumom.
- 40 Z informácií, ktoré poskytol vnútroštátny súd, vyplýva, že po predložení návrhu na začatie prejudiciálneho konania, ktorý je predmetom preskúmania v tejto veci, Holandské kráľovstvo vzalo toto vyhlásenie späť s účinnosťou od 1. júna 2018. Vnútroštátny súd sa však domnieva, že druhú otázku je potrebné zachovať, a to najmä preto, že aj samotná Poľská republika po dátume prijatia uvedeného rámcového rozhodnutia urobila vyhlásenie podľa článku 28 ods. 2 rámcového rozhodnutia 2008/909, takže aj uvedené vyhlásenie by mohlo mať oneskorenú povahu.
- 41 V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že prináleží iba vnútroštátnemu súdu, ktorý prejednáva spor a ktorý nesie zodpovednosť za následné súdne rozhodnutie, aby so zreteľom na osobitosti veci posúdil tak potrebu rozhodnutia v prejudiciálnom konaní pre vydanie svojho rozsudku, ako aj relevantnosť otázok, ktoré kladie Súdnemu dvoru. Preto, pokiaľ sa predložené otázky týkajú výkladu práva Únie, je Súdny dvor v zásade povinný rozhodnúť (rozsudok z 10. decembra 2018, Wightman a i., C-621/18, EU:C:2018:999, bod 26, ako aj citovaná judikatúra).
- 42 Z toho vyplýva, že pre otázky týkajúce sa výkladu práva Únie platí prezumpcia relevantnosti. Súdny dvor teda môže odmietnuť rozhodovať o prejudiciálnej otázke položenej vnútroštátnym súdom len vtedy, ak je zjavné, že požadovaný výklad predpisu Únie nemá nijakú súvislosť s existenciou alebo predmetom sporu vo veci samej, pokiaľ ide o hypotetický problém alebo ak Súdny dvor nedisponuje skutkovými ani právnymi podkladmi potrebnými na užitočnú odpoveď na otázky, ktoré mu boli položené (rozsudok z 10. decembra 2018, Wightman a i., C-621/18, EU:C:2018:999, bod 27, ako aj citovaná judikatúra).
- 43 V prejednávanej veci však napriek tomu, že Holandské kráľovstvo vzalo vyhlásenie podľa článku 28 ods. 2 rámcového rozhodnutia 2008/909 späť, nie sú splnené podmienky, na základe ktorých by Súdny dvor mohol odmietnuť rozhodnúť o predloženej otázke.
- 44 Postačuje totiž uviesť, že otázka, či vyhlásenie Poľskej republiky vyvoláva právne účinky, môže byť relevantná pre predmetný spor vo veci samej, keďže v súlade s článkom 28 ods. 2 rámcového rozhodnutia 2008/909 takéto vyhlásenie zaväzuje ostatné členské štáty, aby vo svojich vzťahoch s Poľskou republikou naďalej uplatňovali v prípadoch stanovených v uvedenom vyhlásení existujúce právne nástroje o odovzdávaní odsúdených osôb uplatniteľné pred 5. decembrom 2011.
- 45 Pokiaľ ide o posúdenie veci samej, je potrebné zdôrazniť, že článok 28 ods. 2 rámcového rozhodnutia 2008/909 predstavuje výnimku zo všeobecného režimu zakotveného v článku 28 ods. 1 tohto rámcového rozhodnutia, pričom navyše vykonanie tejto výnimky je jednostranne zverené každému z členských štátov. Z toho vyplýva, že táto výnimka sa má vykladať reštriktívne (pozri v tomto zmysle rozsudok z 25. januára 2017, van Vemde, C-582/15, EU:C:2017:37, bod 30).
- 46 Zo samotného znenia uvedeného ustanovenia pritom vyplýva, že vyhlásenie, ktoré upravuje, musí členský štát predložiť ku dňu prijatia uvedeného rámcového rozhodnutia. Z toho vyplýva, že vyhlásenie vydané následne po tomto dátume nespĺňa podmienky výslovne stanovené v právnych predpisoch Únie na to, aby takéto vyhlásenie vyvolávalo právne účinky.
- 47 Tento výklad podporuje okrem iného aj celková systematika rámcového rozhodnutia 2008/909. Ako totiž uviedol generálny advokát v bode 47 svojich návrhov, keď bolo úmyslom normotvorcu Únie umožniť vydať vyhlásenie nielen pri prijatí tohto rámcového rozhodnutia, ale i k neskoršiemu dátumu, tak takúto možnosť v rámcovom rozhodnutí stanovil výslovne, ako to možno vidieť na jeho článku 4 ods. 7 a článku 7 ods. 4.

- 48 Je tiež potrebné poznamenať, že na rozdiel od toho, čo uviedla holandská vláda vo svojich písomných pripomienkach, jednoduché vyjadrenie členského štátu k dátumu prijatia rámcového rozhodnutia 2008/909 alebo v skoršom štádiu počas jeho prípravy o svojom zámere urobiť vyhlásenie podľa článku 28 ods. 2 uvedeného rámcového rozhodnutia nepredstavuje vyhlásenie v zmysle tohto ustanovenia. Takéto vyhlásenie na rozdiel od jednoduchého vyhlásenia zámeru totiž musí jednoznačne vyjadrovať dátum vyhlásenia právoplatných odsudzujúcich rozsudkov, vo vzťahu ku ktorým chce dotknutý členský štát dosiahnuť ich vylúčenie z uplatnenia uvedeného rámcového rozhodnutia.
- 49 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy je na druhú otázku potrebné odpovedať tak, že článok 28 ods. 2 rámcového rozhodnutia 2008/909 sa má vykladať v tom zmysle, že vyhlásenie členského štátu podľa tohto ustanovenia, ku ktorému došlo po dátume prijatia uvedeného rámcového rozhodnutia, nemôže vyvolávať právne účinky.

O prvej otázke

- 50 Svojou prvou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má zásada prednosti práva Únie vykladať v tom zmysle, že súdu členského štátu ukladá povinnosť neuplatniť ustanovenie práva tohto členského štátu, ktoré je nezlučiteľné s ustanoveniami rámcového rozhodnutia.
- 51 Zo spisu predloženého Súdnemu dvoru vyplýva, že vnútroštátny súd si konkrétnejšie kladie otázku o možnosti vylúčiť uplatnenie ustanovení vnútroštátneho práva, ktoré sú podľa neho v rozpore s rámcovými rozhodnutiami 2002/584 a 2008/909.
- 52 Pre zodpovedanie tejto otázky je v prvom rade potrebné pripomenúť, že právo Únie sa vyznačuje tým, že vychádza z autonómneho prameňa tvoreného Zmluvami, svojou prednosťou pred právom členských štátov a priamym účinkom celého množstva ustanovení uplatniteľných vo vzťahu k ich štátnym príslušníkom aj vo vzťahu k samotným členským štátom. Tieto charakteristické znaky práva Únie viedli k štruktúrovanému systému navzájom závislých zásad, pravidiel a právnych vzťahov, ktorými sú vzájomne viazané samotná Únia a jej členské štáty, ako aj členské štáty medzi sebou (pozri najmä stanovisko 2/13 z 18. decembra 2014, EU:C:2014:2454, body 166 a 167; rozsudok z 10. decembra 2018, Wightman a i., C-621/18, EU:C:2018:999, bod 45, a stanovisko 1/17 z 30. apríla 2019, EU:C:2019:341, bod 109).
- 53 Zásada prednosti práva Únie zakotvuje prednostné postavenie práva Únie pred právom členských štátov (rozsudok z 15. júla 1964, Costa, 6/64, EU:C:1964:66, s. 1159 a 1160).
- 54 Táto zásada preto ukladá všetkým orgánom členských štátov povinnosť zaručiť plný účinok rôznych pravidiel Únie, pričom právo členských štátov nemôže ovplyvniť účinok priznaný týmto rôznym pravidlám na území uvedených štátov (pozri v tomto zmysle rozsudky z 26. februára 2013, Melloni, C-399/11, EU:C:2013:107, bod 59, a zo 4. decembra 2018, Minister for Justice and Equality a Commissioner of An Garda Síochána, C-378/17, EU:C:2018:979, bod 39).
- 55 V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že zásada konformného výkladu vnútroštátneho práva, podľa ktorej je vnútroštátny súd povinný v čo najväčšej možnej miere vykladať vnútroštátne právo v súlade s požiadavkami práva Únie, je obsiahnutá v systéme Zmlúv, keďže vnútroštátnemu súdu umožňuje v rámci jeho právomocí zaistiť plnú účinnosť práva Únie pri rozhodovaní o sporoch, ktoré mu boli predložené (rozsudky z 19. decembra 2013 Koushkaki, C-84/12, EU:C:2013:862, body 75 a 76; z 8. novembra 2016 Ogňanov, C-554/14, EU:C:2016:835, bod 59, a z 29. júna 2017, Popławski, C-579/15, EU:C:2017:503, bod 31).

- 56 Rovnako platí, že keby jednotlivci nemali možnosť dosiahnuť nápravu v prípade zásahu do ich práv v dôsledku porušenia práva Únie, ktoré možno pripísať členskému štátu, ohrozila by sa plná účinnosť pravidiel Únie a oslabila by sa ochrana práv, ktoré priznávajú (rozsudok z 19. novembra 1991, Francovich a i., C-6/90 a C-9/90, EU:C:1991:428, bod 33).
- 57 Z uvedeného vyplýva, že na zabezpečenie účinnosti všetkých ustanovení práva Únie si zásada prednosti osobitne vyžaduje, aby vnútroštátne sudy v čo najväčšej možnej miere vyložili svoje vnútroštátne právo spôsobom, ktorý je v súlade s právom Únie, a aby sa jednotlivcom poskytla možnosť získať odškodnenie v prípade zásahu do ich práv v dôsledku porušenia práva Únie, ktoré možno pripísať členskému štátu.
- 58 Rovnako tak prednosť práva Únie vyžaduje, aby v prípade nemožnosti vyložiť vnútroštátnu právnu úpravu v súlade s požiadavkami práva Únie vnútroštátny súd, ktorý je v rámci svojej právomoci poverený uplatňovať ustanovenia práva Únie, zabezpečil ich plný účinok, pričom v prípade potreby z vlastnej iniciatívy neuplatní akékoľvek odporujúce ustanovenie vnútroštátneho práva, hoci aj časovo následné, a to bez toho, aby musel požiadať alebo vyčkať na jeho predchádzajúce zrušenie zákonodarnou cestou alebo akýmkoľvek iným ústavným postupom (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 4. decembra 2018, Minister for Justice and Equality a Commissioner of An Garda Síochána, C-378/17, EU:C:2018:979, bod 35, ako aj citovanú judikatúru).
- 59 V tejto súvislosti by sa však mali zohľadniť aj ostatné základné charakteristiky práva Únie, a to osobitne pokiaľ ide o priznanie priameho účinku len časti ustanovení tohto práva.
- 60 Zásada prednosti práva Únie preto nemôže viesť k spochybneniu podstatného rozlišovania medzi ustanoveniami práva Únie, ktoré majú priamy účinok, a tými, ktoré ho nemajú, a tým zaviesť jednotný režim uplatňovania všetkých ustanovení práva Únie vnútroštátnymi súdmi.
- 61 V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že každý vnútroštátny súd, ktorému bolo v rámci jeho právomoci predložené podanie, je ako orgán členského štátu povinný neuplatniť akékoľvek vnútroštátne ustanovenie právneho predpisu, ktoré je v rozpore s ustanovením práva Únie s priamym účinkom v prejednávanej spore (pozri v tomto zmysle rozsudky z 8. septembra 2010, Winner Wetten, C-409/06, EU:C:2010:503, bod 55 a citovanú judikatúru; z 24. januára 2012, Dominguez, C-282/10, EU:C:2012:33, bod 41, ako aj zo 6. novembra 2018, Bauer a Willmeroth, C-569/16 a C-570/16, EU:C:2018:871, bod 75).
- 62 Na druhej strane na ustanovenie práva Únie, ktoré nemá priamy účinok, sa nemožno ako na také odvolávať v rámci sporu, na ktorý sa vzťahuje právo Únie s cieľom vylúčiť uplatnenie ustanovenia vnútroštátneho práva, ktoré je s ním v rozpore.
- 63 Vnútroštátny súd teda nie je povinný výlučne na základe práva Únie neuplatniť ustanovenie vnútroštátneho práva, ktoré je nezlučiteľné s ustanovením Charty základných práv Európskej únie, ktoré, tak ako jej článok 27, nemá priamy účinok (pozri v tomto zmysle rozsudok z 15. januára 2014, Association de médiation sociale, C-176/12, EU:C:2014:2, body 46 až 48).
- 64 Rovnako tak platí, že odvolávanie sa na ustanovenie smernice, ktoré nie je dostatočne jasné, presné a nepodmienečné, aby mu bolo možné priznať priamy účinok, nemôže len na základe práva Únie viesť k tomu, že súd členského štátu vylúči uplatnenie ustanovenia vnútroštátneho práva (pozri v tomto zmysle rozsudky z 24. januára 2012, Dominguez, C-282/10, EU:C:2012:33, bod 41; zo 6. marca 2014, Napoli, C-595/12, EU:C:2014:128, bod 50; z 25. júna 2015, Indoreliq ir investiq Draudmas a Nmaniūnas, C-671/13, EU:C:2015:418, bod 60, ako aj zo 16. júla 2015, Larentia + Minerva a Muenave Schiffahrt, C-108/14 a C-109/14, EU:C:2015:496, body 51 a 52).

- 65 Z ustálenej judikatúry Súdneho dvora tiež vyplýva, že smernica nemôže sama osebe ukladať povinnosti jednotlivcovi, a teda sa na ňu ako takú voči takejto osobe nemožno pred vnútroštátnym súdom odvolávať (pozri najmä rozsudky z 26. septembra 1996, Arcaro, C-168/95, EU:C:1996:363, bod 36 a citovanú judikatúru; zo 17. júla 2008, Arcor a i., C-152/07 až C-154/07, EU:C:2008:426, bod 35, ako aj z 22. januára 2019, Cresco Investigation, C-193/17, EU:C:2019:43, bod 72 a citovanú judikatúru).
- 66 Je totiž potrebné pripomenúť, že podľa článku 288 tretieho odseku ZFEÚ záväzná povaha smernice, na ktorej je založená možnosť odvolávať sa na ňu, existuje len pre „každý členský štát, ktorému je určená“, pričom Únia má právomoc všeobecným a abstraktným spôsobom uložiť povinnosti, ktoré budú priamo uplatniteľné voči jednotlivcom len v prípade, keď je jej priznaná právomoc prijímať nariadenia (pozri v tomto zmysle rozsudky z 12. decembra 2013, Portugás, C-425/12, EU:C:2013:829, bod 22, a z 22. januára 2019, Cresco Investigation, C-193/17, EU:C:2019:43, bod 72).
- 67 Z vyššie uvedeného vyplýva, že ustanovenie smernice, hoci aj jasné, presné a bezpodmienečné, neumožňuje vnútroštátnemu súdu, aby vylúčil ustanovenie svojho vnútroštátneho práva, ktoré je v rozpore s týmto ustanovením, ak by tým bola uložená dodatočná povinnosť jednotlivcovi (pozri v tomto zmysle rozsudky z 3. mája 2005, Berlusconi a i., C-387/02, C-391/02 a C-403/02, EU:C:2005:270, body 72 a 73; zo 17. júla 2008, Arcor a i., C-152/07 až C-154/07, EU:C:2008:426, body 35 až 44; z 27. februára 2014, OSA, C-351/12, EU:C:2014:110, body 46 a 47; zo 7. augusta 2018 Smith, C-122/17, EU:C:2018:631, bod 49, ako aj z 22. januára 2019, Cresco Investigation, C-193/17, EU:C:2019:43, bod 73).
- 68 Ako potvrdzuje judikatúra pripomenutá v bodoch 64 až 67 tohto rozsudku, hoci povinnosť vnútroštátneho súdu neuplatniť ustanovenie svojho vnútroštátneho práva odporujúce ustanoveniu práva Únie vyplýva z prednosti priznanej poslednému uvedenému ustanoveniu, aj napriek tomu podlieha podmienke priameho účinku tohto ustanovenia v spore pred týmto súdom. Vnútroštátny súd nie je preto povinný len na základe práva Únie neuplatňovať ustanovenie svojho vnútroštátneho práva odporujúce ustanoveniu práva Únie, ak toto posledné uvedené ustanovenie nemá priamy účinok.
- 69 V druhom rade je potrebné uviesť, že tak rámcové rozhodnutie 2002/584, ako ani rámcové rozhodnutie 2008/909 nemajú priamy účinok. Tieto rámcové rozhodnutia boli totiž prijaté na základe bývalého tretieho piliera Únie, konkrétne na základe článku 34 ods. 2 písm. b) EÚ. Toto ustanovenie pritom stanovovalo jednak, že rámcové rozhodnutia sú záväzné pre členské štáty, pokiaľ ide o výsledok, ktorý sa má dosiahnuť, pričom voľba foriem a metód sa ponecháva na vnútroštátne orgány, a jednak, že rámcové rozhodnutia nemajú priamy účinok (rozsudky z 8. novembra 2016, Ogňanov, C-554/14, EU:C:2016:835, bod 56, a z 29. júna 2017, Popławski, C-579/15, EU:C:2017:503, bod 26).
- 70 V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že v súlade s článkom 9 protokolu (č. 36) o prechodných ustanoveniach, pripojeného k Zmluvám, sú právne účinky aktov prijatých inštitúciami, orgánmi a agentúrami Únie na základe Zmluvy o EÚ pred nadobudnutím platnosti Lisabonskej zmluvy zachované tak dlho, kým sa tieto akty uplatňovaním Zmlúv nezrušia, nevyhlásia za neplatné alebo nezmenia a nedoplnia. Keďže rámcové rozhodnutia 2002/584 a 2008/909 neboli predmetom takéhoto zrušenia alebo vyhlásenia za neplatné, ani zmenené a doplnené, vyvolávajú aj naďalej svoje právne účinky podľa článku 34 ods. 2 písm. b) EÚ (rozsudok z 8. novembra 2016, Ogňanov, C-554/14, EU:C:2016:835, bod 57).
- 71 Keďže uvedené rámcové rozhodnutia nemajú žiadny priamy účinok na základe samotnej Zmluvy o EÚ, z bodu 68 tohto rozsudku vyplýva, že súd členského štátu nie je na základe samotného práva Únie povinný vylúčiť uplatnenie ustanovenia svojho vnútroštátneho práva, ktoré je v rozpore s týmito rámcovými rozhodnutiami.

- 72 Po tretie je potrebné pripomenúť, že hoci rámcové rozhodnutia nemôžu mať priamy účinok, ich záväzný charakter ukladá vnútroštátnym orgánom povinnosť konformného výkladu ich vnútroštátneho práva odo dňa uplynutia lehoty na prebratie týchto rámcových rozhodnutí (rozsudok z 8. novembra 2016, Ogňanov, C-554/14, EU:C:2016:835, body 58 a 61).
- 73 Tieto orgány súdy sú teda pri uplatňovaní vnútroštátneho práva povinné vykladať toto právo s čo najväčším možným ohľadom na znenie a účel rámcového rozhodnutia, aby sa dosiahol ním sledovaný výsledok (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 16. júna 2005, Pupino, C-105/03, EU:C:2005:386, bod 43; z 5. septembra 2012, Lopes Da Silva Jorge, C-42/11, EU:C:2012:517, bod 54; z 8. novembra 2016, Ogňanov, C-554/14, EU:C:2016:835, bod 59, a z 29. júna 2017, Popławski, C-579/15, EU:C:2017:503, bod 31).
- 74 Zásada konformného výkladu vnútroštátneho práva má však aj určité obmedzenia.
- 75 Všeobecné zásady práva a osobitne zásady právnej istoty a zákazu retroaktivity teda bránia okrem iného tomu, aby povinnosť konformného výkladu mohla na základe rámcového rozhodnutia a nezávisle na zákone prijatom na jeho vykonanie viesť k určeniu alebo sprísneniu trestnoprávnej zodpovednosti osôb, ktoré sa dopustili trestného činu (pozri v tomto zmysle rozsudky z 8. novembra 2016, Ogňanov, C-554/14, EU:C:2016:835, body 63 a 64, a z 29. júna 2017, Popławski, C-579/15, EU:C:2017:503, bod 32).
- 76 Zásada konformného výkladu nemôže slúžiť ani ako základ výkladu vnútroštátneho práva *contra legem* (rozsudok z 29. júna 2017, Popławski, C-579/15, EU:C:2017:503, bod 33 a citovaná judikatúra). Inými slovami povinnosť konformného výkladu zaniká, ak vnútroštátne právo nemožno uplatniť tak, aby sa dosiahol výsledok zlučiteľný s cieľom, ktorý sleduje dotknuté rámcové rozhodnutie (rozsudok z 8. novembra 2016, Ogňanov, C-554/14, EU:C:2016:835, bod 66).
- 77 V tejto súvislosti zásada konformného výkladu vyžaduje, aby sa vnútroštátne právo zohľadnilo ako celok a aby sa uplatnili výkladové metódy, ktoré toto právo uznáva, aby sa zabezpečila plná účinnosť predmetného rámcového rozhodnutia a dospelo k riešeniu, ktoré je v súlade s cieľom, ktorý sleduje rámcové rozhodnutie (pozri v tomto zmysle rozsudok z 5. septembra 2012, Lopes Da Silva Jorge, C-42/11, EU:C:2012:517, bod 56; z 29. júna 2017, Popławski, C-579/15, EU:C:2017:503, bod 34, a z 12. februára 2019, TC, C-492/18 PPU, EU:C:2019:108, bod 68).
- 78 V tejto súvislosti Súdny dvor už rozhodol, že povinnosť konformného výkladu ukladá vnútroštátnym súdom v prípade potreby zmeniť ustálenú judikatúru, pokiaľ táto judikatúra vychádza z výkladu vnútroštátneho práva, ktorý je nezlučiteľný s cieľmi rámcového rozhodnutia a z vlastnej iniciatívy neuplatní akýkoľvek výklad podaný vyšším vnútroštátnym súdom, ktorým sú viazané, ak tento výklad nie je zlučiteľný s dotknutým rámcovým rozhodnutím (pozri v tomto zmysle rozsudky z 19. apríla 2016, DI, C-441/14, EU:C:2016:278, bod 33, ako aj z 29. júna 2017, Popławski, C-579/15, EU:C:2017:503, body 35 a 36).
- 79 Vnútroštátny súd sa preto nemôže oprávnene domnievať, že vnútroštátne ustanovenie nemôže vykladať v súlade s právom Únie len z toho dôvodu, že toto ustanovenie bolo doteraz sústavne vykladané v zmysle, ktorý nie je zlučiteľný s týmto právom (rozsudky z 8. novembra 2016, Ogňanov, C-554/14, EU:C:2016:835, bod 69, a zo 6. novembra 2018, Max-Planck-Gesellschaft zur Förderung der Wissenschaften, C-684/16, EU:C:2018:874, bod 60), alebo že ho takýmto spôsobom uplatňujú príslušné vnútroštátne orgány.
- 80 Pokiaľ ide v tomto prípade o povinnosť vykladať holandské právo a osobitne OLW v súlade s rámcovým rozhodnutím 2002/584, je potrebné uviesť nasledujúce.

- 81 V bode 37 svojho rozsudku z 29. júna 2017, Popławski (C-579/15, EU:C:2017:503), Súdny dvor konštatoval, že povinnosť vnútroštátneho súdu zabezpečiť plnú účinnosť rámcového rozhodnutia 2002/584 zahŕňa povinnosť Holandského kráľovstva vykonať EZ, o ktorý ide vo veci samej, alebo v prípade odmietnutia zaručiť skutočný výkon trestu uloženého pánovi Popławskému v Poľsku.
- 82 Je totiž potrebné pripomenúť, že beztretnosť požadovanej osoby je nezlučiteľná tak s cieľom, ktorý sleduje rámcové rozhodnutie 2002/584 (pozri v tomto zmysle rozsudky z 29. júna 2017, Popławski, C-579/15, EU:C:2017:503, bod 23, a z 13. decembra 2018, SUT, C-514/17, EU:C:2018:1016, bod 47), ako aj s článkom 3 ods. 2 ZEÚ, podľa ktorého Únia poskytuje svojim občanom priestor slobody, bezpečnosti a spravodlivosti bez vnútorných hraníc, v ktorom je zaručený voľný pohyb osôb spolu s príslušnými opatreniami týkajúcimi sa kontroly na vonkajších hraniciach a predchádzania trestnej činnosti a boja s ňou [rozsudok z 25. júla 2018, Generalstaatsanwaltschaft (Väzenské podmienky v Maďarsku), C-220/18 PPU, EU:C:2018:589, bod 86].
- 83 Súdny dvor tiež zdôraznil, že keďže povinnosť uvedená v bode 81 tohto rozsudku nemá nijaký vplyv na určenie trestnej zodpovednosti pána Popławského vyplývajúcej z rozsudku, ktorý voči nemu vyhlásil 5. februára 2007 Sąd Rejonowy w Poznaniu (Okresný súd Poznaň), a o to viac by sa nemala považovať za okolnosť spôsobujúcu sprísnenie tejto zodpovednosti v zmysle bodu 75 tohto rozsudku (rozsudok z 29. júna 2017, Popławski, C-579/15, EU:C:2017:503, bod 37).
- 84 Z dokumentov predložených Súdnemu dvoru vyplýva, že vnútroštátny súd podľa všetkého vylučuje, že by OLW bolo okrem použitia výkladu *contra legem* možné uplatniť takým spôsobom, že by bol EZ, o ktorý ide vo veci samej, vykonaný a pán Popławski by bol odovzdaný poľským súdnym orgánom.
- 85 Ak sa teda výklad vnútroštátneho práva vedúci k vykonaniu EZ vydaného voči pánovi Popławskému skutočne ukáže ako nemožný, čo má overiť vnútroštátny súd, úlohou posledného uvedeného bude aj vyložiť relevantnú holandskú právnu úpravu a osobitne § 6 OLW, na základe ktorého by sa odmietlo odovzdanie pána Popławského poľským orgánom, v čo najväčšej možnej miere, takým spôsobom, aby uplatňovanie týchto pravidiel umožnilo v Holandsku skutočným prevzatím výkonu trestu uloženého pánovi Popławskému zabrániť jeho beztretnosti a aby sa našlo riešenie, ktoré bude v súlade s cieľom, ktorý sleduje rámcové rozhodnutie 2002/584, ako bolo pripomenuté v bode 82 tohto rozsudku.
- 86 V tejto súvislosti, ako zdôraznil Súdny dvor v bode 23 svojho rozsudku z 29. júna 2017, Popławski (C-579/15, EU:C:2017:503), právnu úpravu členského štátu, ktorá tak ako § 6 OLW vykonáva dôvod pre nepovinné nevykonanie EZ na účely výkonu trestu odňatia slobody alebo ochranného opatrenia spojeného s odňatím slobody podľa článku 4 bodu 6 rámcového rozhodnutia 2002/584 tak, že stanovuje, že súdne orgány tohto členského štátu sú v každom prípade povinné odmietnuť vykonanie EZ v prípade, ak požadovaná osoba má bydlisko v tomto členskom štáte, a to bez toho, aby tieto orgány mali akúkoľvek mieru voľnej úvahy, a zároveň bez toho, aby sa tento členský štát zaviazal zabezpečiť skutočný výkon trestu odňatia slobody uloženého tejto požadovanej osobe, čím vznikne nebezpečenstvo nepotrešenia uvedenej osoby, nemožno považovať za právnu úpravu, ktorá je v súlade s uvedeným rámcovým rozhodnutím.
- 87 Za týchto podmienok je potrebné pripomenúť, že Súdny dvor, ktorý má vnútroštátnemu súdu v rámci prejudiciálneho konania poskytnúť užitočnú odpoveď, môže uviesť podrobnosti, ktorými sa má riadiť vnútroštátny súd, a uviesť mu, akým výkladom vnútroštátneho práva by bola splnená jeho povinnosť vykladať ho v súlade s právom Únie (rozsudok zo 17. októbra 2018, Klohn, C-167/17, EU:C:2018:833, bod 68).
- 88 Pokiaľ ide v prejednávacom prípade najprv o povinnosť uloženú článkom 4 bodom 6 rámcového rozhodnutia 2002/584 a pripomenutú v bode 86 tohto rozsudku, ktorou je v prípade odmietnutia vykonať EZ zabezpečiť skutočný výkon trestu odňatia slobody vykonávajúcim štátom, je potrebné uviesť, že táto povinnosť predpokladá skutočný záväzok tohto štátu zabezpečiť výkon trestu odňatia slobody uloženého požadovanej osobe, pričom v každom prípade samotná okolnosť, že tento členský

štát sa vyhlási za „pripravený“ zabezpečiť výkon tohto trestu, by sa nemala považovať za okolnosť, ktorá môže opodstatniť takéto odmietnutie. Z toho vyplýva, že akémukoľvek odmietnutiu vykonať EZ musí predchádzať preverenie zo strany vykonávajúceho súdneho orgánu, či možno naozaj vykonať trest podľa jeho vnútroštátneho práva (rozsudok z 29. júna 2017, Popławski, C-579/15, EU:C:2017:503, bod 22).

- 89 Z bodu 38 rozsudku z 29. júna 2017, Popławski (C-579/15, EU:C:2017:503), pritom vyplýva, že podľa vnútroštátneho súdu by sa vyhlásenie, ktorým Openbaar Ministerie (Štátna prokuratúra, Holandsko) oznámila súdnemu orgánu, ktorý vydal zatykač, že je pripravená na základe § 6 ods. 3 OLW v znení uplatniteľnom pred nadobudnutím účinnosti WETS prevziať výkon trestu na základe EZ, o ktorý ide vo veci samej, nemalo vykladať ako vyhlásenie predstavujúce skutočný záväzok Holandského kráľovstva vykonať tento trest, s výnimkou predpokladu, že článok 4 bod 6 rámcového rozhodnutia 2002/584 by bolo možné považovať za zmluvný právny základ v zmysle uvedeného § 6 ods. 3 pre skutočný výkon takéhoto trestu v Holandsku.
- 90 Hoci len samotnému vnútroštátnemu súdu prislúcha posúdiť, či je možné vykladať holandské právo v tom zmysle, že rámcové rozhodnutie 2002/584 možno považovať za takýto zmluvný právny základ na účely uplatnenia § 6 ods. 3 OLW v znení uplatniteľnom pred nadobudnutím účinnosti WETS, Súdny dvor už rozhodol, že právo Únie takémuto pripodobneniu nebráni.
- 91 Ako totiž vyplýva z judikatúry Súdneho dvora, podľa odôvodnení 5, 7 a 11 rámcového rozhodnutia 2002/584, ako aj podľa jeho článku 1 ods. 1 a 2 toto rámcové rozhodnutie nahrádza vo vzťahoch medzi členskými štátmi všetky skoršie právne nástroje týkajúce sa vydávania osôb, a to vrátane medzinárodných dohôd, ktoré v tejto súvislosti existovali medzi rôznymi členskými štátmi. Okrem toho, keďže uvedené rámcové rozhodnutie existuje popri dohodách o vydávaní zaväzujúcich rôzne členské štáty s tretími štátmi, pričom má vlastný právny režim vymedzený právom Únie, pripodobnenie rámcového rozhodnutia 2002/584 k takejto dohode za nezdá byť úplne vylúčené [pozri v tomto zmysle rozsudok z 29. júna 2017, Popławski, C-579/15, EU:C:2017:503, bod 41, a z 25. júla 2018, Minister for Justice and Equality (Nedostatky súdneho systému), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, bod 39].
- 92 Na druhej strane Súdny dvor už tiež rozhodol, že rámcové rozhodnutie 2002/584 neobsahuje nijaké ustanovenie, ktoré by umožnilo vyvodiť záver, že bráni tomu, aby sa slovné spojenie „in[á] uplatniteľn[á] dohod[a]“ uvedené v § 6 ods. 3 OLW v znení uplatniteľnom pred nadobudnutím účinnosti WETS vykladalo v tom zmysle, že sa vzťahuje aj na článok 4 bod 6 tohto rámcového rozhodnutia, keďže takýto výklad by umožnil zaručiť, že možnosť vykonávajúceho súdneho orgánu odmietnuť vykonať EZ by sa uplatnila iba pod podmienkou, že v Holandsku je zaručené skutočné vykonanie trestu uloženého pánovi Popławskému a že sa tým dosiahne riešenie v súlade s cieľom, ktorý sleduje uvedené rámcové rozhodnutie (rozsudok z 29. júna 2017, Popławski, C-579/15, EU:C:2017:503, bod 42).
- 93 Z návrhu na začatie prejudiciálneho konania vyplýva, že vnútroštátny súd potvrdzuje, že podľa jeho výkladu holandského práva by takéto pripodobnenie umožnilo zabezpečiť, že trest, ktorý bol uložený pánovi Popławskému, bude skutočne vykonaný v Holandsku. Uvádza však, že minister, ktorý má vstúpiť do konania podľa § 6 ods. 4 OLW, sa domnieva, že rámcové rozhodnutie 2002/584 nemôže predstavovať dohodu v zmysle § 6 ods. 3 OLW v znení uplatniteľnom pred nadobudnutím účinnosti WETS.
- 94 V tejto súvislosti je potrebné jednak pripomenúť, že ako bolo zdôraznené v bode 72 tohto rozsudku, povinnosť vykladať vnútroštátne právo spôsobom, ktorý je v súlade s rámcovým rozhodnutím 2002/584, zaväzuje všetky orgány členských štátov vrátane, v tomto prípade, ministra. Posledný menovaný je teda rovnako ako súdne orgány povinný vykladať holandské právo v čo najväčšej možnej miere so zreteľom na znenie a účel tohto rámcového rozhodnutia s cieľom umožniť, aby sa zachovala

účinnosť rámcového rozhodnutia 2002/584 tým, že Holandsko prevezme výkon trestu uloženého pánovi Popławskému, čo zaručí výklad § 6 ods. 3 OLW v znení uplatniteľnom pred nadobudnutím účinnosti WETS, uvedený v bode 92 tohto rozsudku.

- 95 Okrem toho skutočnosť, že minister podporil výklad vnútroštátneho zákona nezlučiteľný s právom Únie, nijako nebráni povinnosti konformného výkladu na strane vnútroštátneho súdu.
- 96 To platí o to viac, že rámcové rozhodnutie 2002/584 zavádza mechanizmus spolupráce medzi súdnymi orgánmi členských štátov a rozhodnutie týkajúce sa vykonania EZ musí prijať súdny orgán, ktorý spĺňa požiadavky na účinnú súdnu ochranu, vrátane záruky nezávislosti, aby sa celý postup stanovený podľa tohto rámcového rozhodnutia vykonával pod kontrolou súdov [pozri v tomto zmysle rozsudok z 25. júla 2018, Minister for Justice and Equality (Nedostatky súdneho systému), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, bod 56]. Z toho vyplýva, že keďže minister nie je súdnym orgánom v zmysle uvedeného rámcového rozhodnutia (pozri v tomto zmysle rozsudok z 10. novembra 2016, Kovalkovas, C-477/16 PPU, EU:C:2016:861, bod 45), rozhodnutie týkajúce sa vykonania EZ vydaného voči pánovi Popławskému nemôže závisieť od výkladu § 6 ods. 3 OLW, ktorý mu prizná minister.
- 97 Preto sa vnútroštátny súd nemôže vo veci samej oprávnene domnievať, že sa nachádza v situácii, keď nemôže uvedený § 6 ods. 3 vykladať v súlade s právom Únie len z toho dôvodu, že minister vykladal toto ustanovenie v zmysle, ktorý nie je zlučiteľný s týmto právom (pozri analogicky rozsudok z 8. novembra 2016, Ogňanov, C-554/14, EU:C:2016:835, bod 69).
- 98 Z uvedeného vyplýva, že ak vnútroštátny súd dospeje k záveru, že rámcové rozhodnutie 2002/584 možno v súlade s metódami výkladu, ktoré uznáva holandský právny poriadok, pripodobniť k dohode na účely uplatnenia § 6 ods. 3 OLW v znení uplatniteľnom pred nadobudnutím účinnosti WETS, je vo veci samej povinný uplatniť toto ustanovenie pri použití takéhoto výkladu, a to bez ohľadu na skutočnosť, že minister s takýmto výkladom nesúhlasí.
- 99 Pokiaľ ide ďalej o povinnosť vyplývajúcu z článku 4 bodu 6 rámcového rozhodnutia 2002/584 a pripomenutú v bode 86 tohto rozsudku, spočívajúcu v zabezpečení miery voľnej úvahy vykonávajúceho súdneho orgánu pri prebratí dôvodu pre nepovinné nevykonanie EZ podľa tohto ustanovenia, je predovšetkým potrebné pripomenúť, že tento orgán musí byť schopný zohľadniť cieľ, ktorý sleduje dôvod pre nepovinné nevykonanie EZ zakotvený v uvedenom ustanovení, čo podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora znamená umožniť vykonávajúcemu súdnemu orgánu priznať osobitný význam možnosti zvýšenia šancí na opätovné začlenenie vyžiadanej osoby do spoločnosti po uplynutí trestu, ktorý jej bol uložený (rozsudok z 29. júna 2017, Popławski, C-579/15, EU:C:2017:503, bod 21).
- 100 Z toho vyplýva, že možnosť priznanú vykonávajúcemu súdnemu orgánu odmietnuť na základe uvedeného článku 4 bodu 6 odovzdanie požadovanej osoby je možné vykonať iba vtedy, ak sa tento orgán po preskúmaní jednak, či sa táto osoba zdržiava vo vykonávajúcom členskom štáte, má jeho občianstvo alebo tu má bydlisko, a jednak, či trest odňatia slobody uložený vydávajúcim členským štátom tejto osobe môže byť skutočne vykonaný vo vykonávajúcom členskom štáte, domnieva, že existuje legitímny záujem, ktorý odôvodňuje, že trest uložený vo vydávajúcom členskom štáte by mal byť vykonaný na území vykonávajúceho členského štátu (rozsudok z 13. decembra 2018, Sut, C-514/17, EU:C:2018:1016, bod 37).
- 101 Preto prislúcha v prvom rade vnútroštátnemu súdu, aby v čo najväčšej možnej miere vykladal svoje vnútroštátne právo spôsobom, ktorý je v súlade s požiadavkou uvedenou v predchádzajúcom odseku.

- 102 Tento súd by prinajmenšom mal potvrdiť taký výklad svojho vnútroštátneho práva, ktorý mu umožní dosiahnuť vo veci samej riešenie, ktoré nebude v rozpore s cieľom stanoveným v rámcovom rozhodnutí 2002/584. Povinnosť konformného výkladu trvá až dokým sa vnútroštátne právo môže uplatniť tak, aby sa dosiahol výsledok zlučiteľný s cieľom, ktorý sleduje toto rámcové rozhodnutie (pozri v tomto zmysle rozsudok z 8. novembra 2016, Ogňanov, C-554/14, EU:C:2016:835, bod 66).
- 103 V tejto súvislosti z podmienok, s ktorými je spojené prebratie dôvodu pre nepovinné nevykonanie EZ stanoveného v článku 4 bode 6 rámcového rozhodnutia 2002/584 vyplýva, že úmyslom normotvorcu Únie bolo predísť akémukoľvek riziku beztretnosti požadovanej osoby (pozri v tomto zmysle rozsudok z 13. decembra 2018, Sut, C-514/17, EU:C:2018:1016, bod 47) v súlade so všeobecným cieľom uvedeného rámcového rozhodnutia, ako bolo zdôraznené v bode 82 tohto rozsudku.
- 104 Výklad § 6 OLW, podľa ktorého vnútroštátny súd nemôže za žiadnych okolností vykonať EZ vydaný voči pánovi Popławskému, pritom nevyhnutne nevytvára prekážku, aby sa predišlo akémukoľvek riziku beztretnosti na strane pána Popławského, a tým sa naplnil cieľ, ktorý sleduje uvedené rámcové rozhodnutie, ako aj zabezpečila povinnosť, ktorá je v danom prípade stanovená Holandskému kráľovstvu, ako bolo pripomenuté v bodoch 81 a 82 tohto rozsudku.
- 105 Na druhej strane, ak by sa pre súlad výkladu § 6 OLW s právom Únie vyžadovalo, aby toto ustanovenie poskytovalo vnútroštátnemu súdu právomoc umožňujúcu mu vykonať EZ vydaný voči pánovi Popławskému, ak dospeje k záveru, že pre vykonanie trestu, ktorý mu bol uložený, v Holandsku neexistuje žiadny legitímny záujem, vyvolávalo by to v prípade nemožnosti výkladu vnútroštátneho práva v súlade s takouto požiadavkou riziko, že vzhľadom na chýbajúci priamy účinok rámcového rozhodnutia 2002/584 by bolo nemožné nielen odovzdanie pána Popławského poľským súdnym orgánom, ale aj skutočné vykonanie jeho trestu v Holandsku.
- 106 Takýto výsledok by zakotvil beztretnosť danej osoby a bol by v rozpore s cieľom, ktorý sleduje rámcové rozhodnutie 2002/584 a záväzkom, ktorý v tomto prípade zaväzuje Holandsko, ako boli pripomenuté v bodoch 81 a 82 tohto rozsudku.
- 107 Za týchto okolností je potrebné vychádzať z toho, že vnútroštátny súd by použil výklad holandského práva, ktorý je v súlade s cieľmi sledovanými rámcovým rozhodnutím 2002/584, ak by toto právo vyložil takým spôsobom, že odmietnutie vykonania EZ vydaného Poľskou republikou, o ktorý ide vo veci samej, je podmienené zárukou, že trest odňatia slobody uložený pánovi Popławskému bude skutočne vykonaný v Holandsku, a to aj vtedy, ak uvedené právo stanovuje, že k takémuto odmietnutiu dôjde automaticky.
- 108 Na základe informácií uvedených v návrhu na začatie prejudiciálneho konania sa zdá, že takýto výklad holandského práva v súlade s článkom 4 bodom 6 rámcového rozhodnutia 2002/584 je možný, a preto sa zdá byť prípustné, že by pán Popławski mohol v Holandsku vykonať trest odňatia slobody, ktorý mu bol uložený v Poľsku, čo však má overiť vnútroštátny súd.
- 109 Vzhľadom na uvedené skutočnosti je na prvú otázku potrebné odpovedať tak, že zásada prednosti práva Únie sa má vykladať v tom zmysle, že súdu členského štátu neukladá povinnosť neuplatniť ustanovenie vnútroštátneho práva, ktoré je nezlučiteľné s ustanoveniami rámcového rozhodnutia, ako sú rámcové rozhodnutia, o ktoré ide vo veci samej, ktorých právne účinky sú zachované v súlade s článkom 9 protokolu (č. 36) o prechodných ustanoveniach pripojeného k Zmluvám, keďže tieto ustanovenia nemajú priamy účinok. Orgány členských štátov vrátane súdov sú však povinné v čo najväčšej možnej miere vykonať konformný výklad svojho vnútroštátneho práva, ktorý im umožní dosiahnuť výsledok zlučiteľný s účelom predmetného rámcového rozhodnutia.

O trovách

- ¹¹⁰ Vzhľadom na to, že konanie pred Súdny dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (veľká komora) rozhodol takto:

- 1. Článok 28 ods. 2 rámcového rozhodnutia Rady 2008/909/SVV z 27. novembra 2008 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozsudky v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia zahrňajúce pozbavenie osobnej slobody, na účely ich výkonu v Európskej únii sa má vykladať v tom zmysle, že vyhlásenie členského štátu podľa tohto ustanovenia, ku ktorému došlo po dátume prijatia uvedeného rámcového rozhodnutia, nemôže vyvolávať právne účinky.**
- 2. Zásada prednosti práva Únie sa má vykladať v tom zmysle, že súdu členského štátu neukladá povinnosť neuplatniť ustanovenie vnútroštátneho práva, ktoré je nezlučiteľné s ustanoveniami rámcového rozhodnutia, ako sú rámcové rozhodnutia, o ktoré ide vo veci samej, ktorých právne účinky sú zachované v súlade s článkom 9 protokolu (č. 36) o prechodných ustanoveniach pripojeného k Zmluvám, keďže tieto ustanovenia nemajú priamy účinok. Orgány členských štátov vrátane súdov sú však povinné v čo najväčšej možnej miere vykonať konformný výklad svojho vnútroštátneho práva, ktorý im umožní dosiahnuť výsledok zlučiteľný s účelom predmetného rámcového rozhodnutia.**

Podpisy

i — Znenie kľúčových slov tohto textu bolo po jeho sprístupnení na internete predmetom lingvistickej zmeny.